

Titlul original în limba germană:

Die Chaos-Klasse. Schule geklaut!

by Usch Luhn, illustrated by Annika Sauerborn

© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin 2017

Translation rights arranged through Marilena Iovu Literary Agency

© 2025, Didactica Publishing House, România

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodușă sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion

Redactor: Mihaela Dobre

Corector: Eugenia Oprea

DTP: Cristina Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUHN, USCH

Haos în școală - Ne vrem școala înapoi! / Usch Luhn ; cu il. de Frau Annika ; trad. din lb. germană: Teodora Tănase. - București : Didactica Publishing House, 2025

ISBN 978-606-048-966-5

I. Annika, Frau (il.)

II. Tănase, Teodora (trad.)

821.112.2

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București

Informații și comenzi: tel.: 021 410.88.18; 021 410.88.14

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Usch Luhn

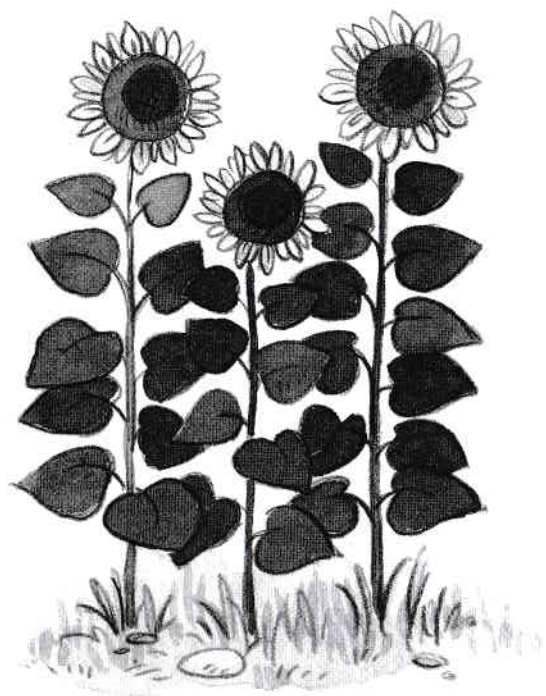

Ne vrem școala înapoi!

Cu ilustrații de Frau Annika

Traducere din limba germană: Teodora Tănase

Cuprins

Zora se grăbește	5
Întoarcerea lui Elli și o surpriză neplăcută	15
Școala furată	23
Copiii de la Școala Soarelui protestează	32
Umblă vorba printre elevii din nord	39
Un subiect pentru o vară fără evenimente	45
La revedere, Școala Soarelui!	50
Salutare, Școală Nordică!	56
Printre rivali	63
Furtună și Tunet	74
Cum să devii delfin	81
O situație complicată	88
O întâlnire neașteptată	97
Zora și Leon	106

Zora se grăbește

Era ultima săptămână din vacanța de vară. Soarele strălucea, îndemnându-i pe copii să meargă la scădat și să se bucure de zilele de vacanță rămase. În curând începeau școala și trebuiau să își pună iar ghiozdanul în spate și să stea toată dimineața cumiți în bănci.

Pisicile se tolăneau în iarba înaltă, și până și iepurii din parc dormeau la amiază. Locuitorii din sudul orașului se plimbau pe străzi sau stăteau la umbra unei cafenele, savurând înghețata preferată. Era foarte cald!

Doar Zora se grăbea. Până acum stătuse cu ochii pe frații ei, Ben și Marius, se jucase cu găina Daisy și, cu ajutorul bunicii, își peticise cauciucul de la bicicletă, care făcuse pană. Își trase iute pe cap noul tricou, pe care-l desenase cu markere permanente. Apoi se urcă pe bicicleta ruginită de culoarea curcubeului și plecă repede.

Exact la timp. Nu avea de gând să întârzie când Elli, prietena ei cea mai bună, ajungea la gară. Elli își petrecuse

ultimele trei săptămâni la mătușa ei, Anca, pe o insulă din Marea Nordului. Călătorise până acolo singură, cu trenul.

Îi lipsise mult Zorei. Cele două prietene erau și vecine și, de obicei, erau de nedespărțit.

Zora locuia împreună cu părinții și cei trei frați mai mici, Ben, Marius și Victoria, în casa bunicii care avea găini. Bunica cu găini fusese poștăriță în tinerețe, la fel ca tatăl Zorei. Însă acum, bunica cu găini se interesa doar de găinile ei și de familia Zorei, firește.

Ben era în clasa pregătitoare, Marius la grădiniță, iar Victoria împlinise de curând un an și era un bebeluș tare simpatic. Mama Zorei lucra ca educatoare la grădiniță, dar pentru că Victoria era încă mică, mama avea doar lecții de gimnastică și de înot cu elevii ei.

Gara era destul de departe. Zora pedala cât de repede putea. Trebuia să ajungă din sudul în nordul orașului, ceea ce îi lua aproape un sfert de oră.

Acum trecea pe lângă școala ei dragă, Școala Soarelui. Școala Soarelui era destul de veche și, din păcate, puțin cam dărăpănată, dar foarte primitoare, cu o grădină umbroasă și o sală de clasă verde. În ultima săptămână

de școală, o furtună puternică distrusese acoperișul, umplând curtea școlii de țigle. Din fericire, nimeni nu fusese rănit. După incident, a venit un reporter de la ziar și, timp de câteva zile, Școala Soarelui a devenit subiect de discuție în tot orașul. Curtea școlii a fost încercuită cu o bandă de delimitare și toți elevii au luat vacanța cu o săptămână mai devreme. A fost grozav! Din păcate, acoperișul nu a fost reparat încă și nici nu s-a ridicat vreo schelă. Era ciudat, având în vedere că în curând avea să înceapă școala.

Lângă gară se afla Școala Nordică, adică școala primară la care mergeau copiii din nordul orașului. Clădirea era nouă; fusese inaugurată în urmă cu patru ani. Școala Nordică avea o curte foarte mare, cu echipamente grozave de cățărat, o casă în copac și propriul bazin de înot, dar dacă o întrebai pe Zora, ți-ar fi zis că este doar un bloc de beton foarte urât. Un singur lucru îi plăcea Zorei la Școala Nordică: magazinul pentru elevi, care era deschis și în timpul verii. Zora viră spre el.

Lui Elli îi plăceau jeleurile gumate în formă de șerpi roșii-gălbui, cu gust atât de acrișor încât părea că mănânci

lămâie. Zora voia să cumpere câteva ca să-i facă lui Elli o surpriză.

Goni pe drumul care ducea spre gară și viră pe Strada Scriitorilor. Ajunsă în dreptul magazinului, frână brusc și coborî de pe bicicletă. Lângă vitrină, în partea stângă, se afla o sonerie roșie. Prin fereastră se zăreau multe borcane cu dulciuri. I se făcu poftă. Ei îi plăceau mult jeleurile cu gust de lemn dulce, în formă de melci.

Sună la sonerie. Nicio mișcare. Se uită la ceas.

Trenul sosea în zece minute. Zora sună încă o dată. Și încă o dată. Își lipi nasul de fereastră și privi înăuntru. Ușa din spatele magazinului era deschisă și Zora putea să vadă până în grădină. Acolo era Tomas, în hamac. Pe burta lui moțăia Cleopatra, pisica sa. Părea că și Tomas dormea.

Tomas era de vârsta Zorei și a lui Elli. Se știau de la grădiniță. Dar, la un moment dat, Tomas s-a mutat din sudul în nordul orașului. Tatăl său era administratorul Școlii Nordice.

De când Tomas mergea la Școala Nordică, cei trei nu se mai vedeau. De fapt, între cele două școli exista o rivalitate tacită.

Zora sună iar la sonerie și ciocăni în geam.

— Tomas! strigă ea. Trezește-te, somnorosule!

Cleopatra ridică privirea, iar Tomas se trezi speriat. Coborî din hamac și păși grăbit spre fereastră.

— Bună, Zora! spuse el zâmbindu-i.

— Cinci jeleuri acrișoare pentru Elli, dar repede, te rog! zise Zora. Trenul ei ajunge în curând.

— A, da. Elli a fost la mare, la mătușa ei, Anca. Este atât de norocoasă! spuse Tomas.

Dar Zora nu avea timp pentru discuții.

— Tomas, mă grăbesc, spuse ea. Dă-mi, te rog, și doi melci cu gust de lemn dulce.

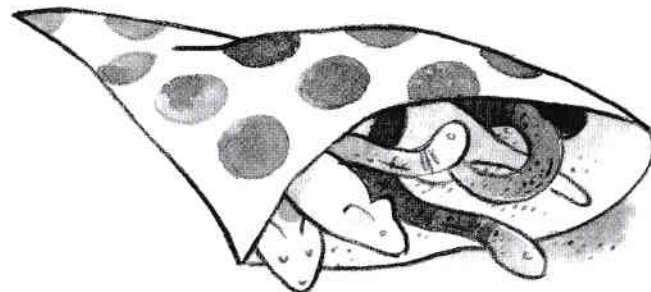
Scoase banii din portofel și începu să numere monedele.

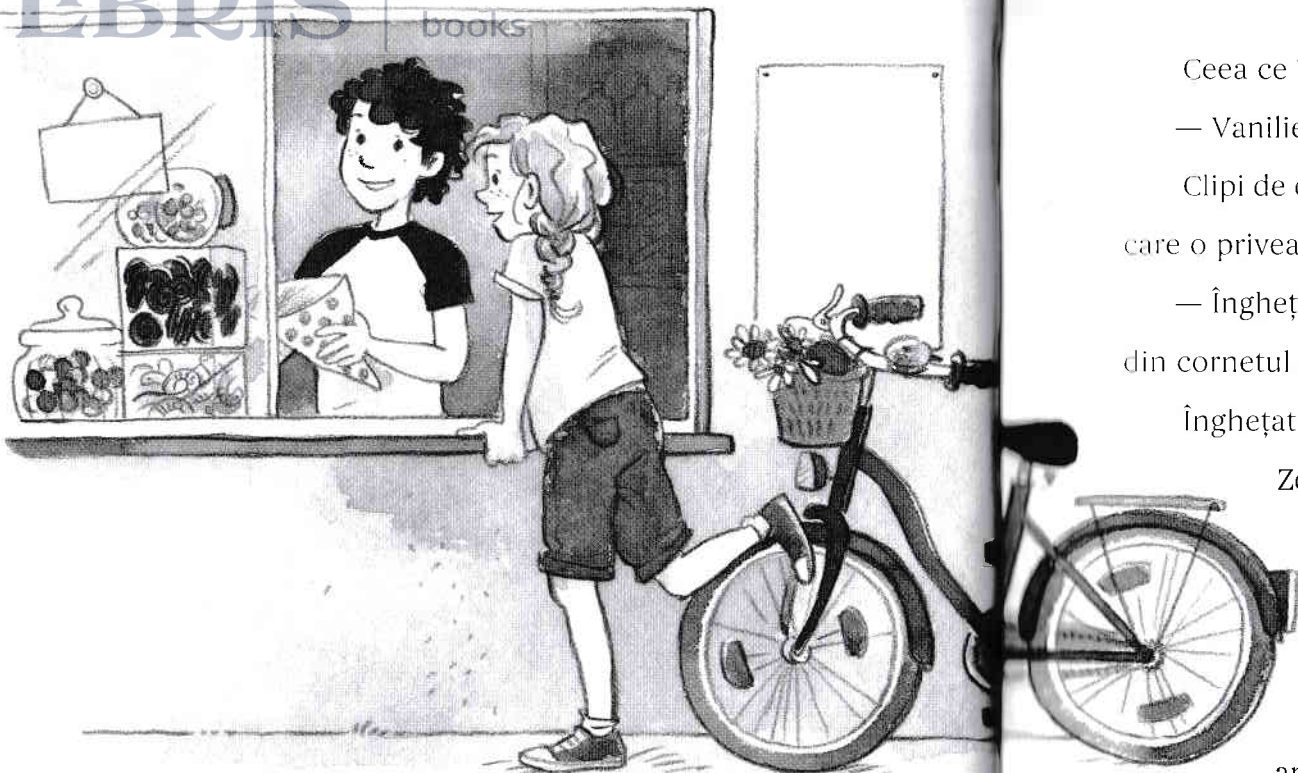
Tomas umplu o punguță de hârtie cu șerpișori și cu melci și mai puse doi șoricei.

— Și aceștia îi plac lui Elli, zise el. Sunt din partea casei. Zora încuviință grăbită.

— Bine, spuse ea. Mulțumesc!

Îi luă repede punguța din mână și urcă iar pe bicicletă.

— Să-i transmiți salutări din partea mea! zise Tomas în urma ei, când Zora începu să pedaleze.

Acum chiar trebuia să se grăbească.

Când ajunse, își rezemă bicicleta de gardul din fața gării și alergă spre peron.

La un moment dat, se lovi de cineva și ceva i se lipi de față. Avea un miros dulce neplăcut.

— Dezgustător! exclamă ea.

Ceea ce îi ajunsese pe față și în gură avea gust de...

— Vanilie! Dezgustător!

Clipi de câteva ori și zări un băiat blond, de vârsta ei, care o privea confuz.

— Înghețata mea, zise el pe un ton acuzator, mușcând din cornetul rămas intact. Fii atentă pe unde mergi!

Înghețata de vanilie se scurgea pe tricoul desenat al Zorei. Deodată, fata se înfurie și spuse:

— Și tu să ai grijă să-ți ții înghețata în cornet, să nu ajungă în nasul meu!

Băiatul zâmbi.

— Nu ți-a ajuns în nas, zise el. Iar tricoul arată mai bine așa. Este artă modernă.

Zora era furioasă, dar știa că cearta și violența nu reprezintă o soluție.

— Te rog să mă lași să trec! îi spuse ea, dându-l laoparte. Mă grăbesc!

Se șterse cu mâinile pe față și alergă spre al doilea peron. Acolo se întâlni cu tatăl lui Elli, domnul Rândunică. În ciuda căldurii, el purta costum și pantofi negri – poate pentru că era primarul orașului. Nu putea să meargă la

primărie în pantaloni scurți și în sandale. Tocmai atunci scoase din buzunar o batistă mare, cu care se șterse pe frunte.

Zora păși spre el.

— Bună ziua, domnule Rândunică! îl salută ea. Nu este grozav că Elli vine, în sfârșit, acasă?

Domnul Rândunică o salută la rândul lui și îi spuse:

— Ba da. Mi-a fost tare dor de ea. Coliba noastră a fost foarte liniștită și goală în lipsa ei.

Coliba familiei Rândunică era mult mai mare decât casa familiei Zorei, cu o terasă foarte mare pe acoperiș. Elli nu avea frați sau surori, deci pentru Zora nu era de mirare că domnul Rândunică se plictisise în lipsa ei, căci, cu excepția faptului că, din când în când, găinile bunicii zburau în grădina lor de legume, în casa familiei Rândunică nu se întâmplau prea multe. De când Elli plecase în vacanță la mătușa ei, doamna Rândunică își petrecea fiecare zi în grădină, pe șezlong, bronzându-se și citind romane de dragoste.

Primarul arată spre tricoul Zorei.

— Accident cu înghețată? o întrebă el compătimitor.

Îi întinse un șervețel, iar Zora își șterse cât putu de bine tricoul.

Când trenul intră în stație, Zora își aminti ceva foarte important.

— Domnule Rândunică, știți când o să fie reparat acoperișul școlii? îl întrebă ea. Nu uitați că școala începe într-o săptămână!

Primarul Rândunică o privi stânjenit, în timp ce își ștergea fruntea transpirată.

— Vezi tu, Zora, nu prea mai sunt bani la buget. Este ca atunci când voi, copiii, vă cheltuiți toți banii de buzunar. Problema este că noi, la primărie, nu avem pe nimeni care să ne dea un avans. Dar am găsit o altă soluție, îi răspunse el zâmbindu-i liniștitor. Este o soluție foarte bună.

Zora se încruntă. Avea un presentiment ciudat.

Chiar atunci, trenul opri în stație, ușile se deschisera și Elli coborî. Cele două prietene se îmbrățișară strâns și nu părea că aveau de gând să se desprindă prea curând.

— Miroși a vanilie, zise Elli. Și ce tricou cochet ai! Dar este puțin cam lipicios.

Zora încuviință supărată.

— Îți povestesc mai târziu, zise ea.